

Forfatter: Bagger, Carl

Titel: Udrag fra EN FADERS TESTAMENT TIL SØNNEN

Citation: Bagger, Carl: "Udvalgte Skrifter", i Bagger, Carl: *Udvalgte Skrifter*, udg. af OSKAR SCHLICHTKRULL , 1928, s. 251. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bagger01val-shoot-idm140621535939408/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

»Vel er jeg om Hagen temmelig grøn,
Men Lammet beskjemmer de gamle Faar!«
Han hælded i Rallen nu hele Kruset
Og jublende Bravo gjenlød i Huset.

Der sad de gamle Brave,
De saae med lønlig Gru,
Hvorledes den Drengemave
Ei revned' brat endnu.

Den Slurk var ikke hæsliq!
Stolt liden Rødtop stod.
Hans Ansigt, Ruder Es liig,
Flammed som friske Blød.

Men der han gik hjem over Gaden
Da snubled hans ene Been;
For tung blev Aftensmaden,
Han sank i en Rendesteen.

Med Hoc'det i Rendesteens Blødme,
Med Munden i Mudderets Grødme,
Med begge Been ivær!
Inddrikkende Bundfaldets Sødme,
Stod han i Aftenens Rødme,
Under Skyglands og Stjerneskjær!

EN FADERS TESTAMENT TIL SØNNEN.

Hør mig, min Dreng! — Forinden jeg bortreiser
Og gaaer den lange, magre Landevei,
Hvor ingen huggen Milepæl der kneiser
Og ingen Kro, hvor Man faaer Viin og Steg,

Da vil jeg tale med Dig her som Fader
Og give Dig et venligt Vink, et Raad:
Bær frit din Faders Ansigt og hans Lader,
Og varierer med Latter og med Graad!

Bær frit din Pandel og naar engang stormes
Bastillen skal og med en Bayonnet
Den gamle Verden skal paany omformes,
Fordi en Tidsaand har den dømt: »for let!«
Gaa Du foran! og tænk, at hvis Din Fader
End leved paa den løierlige Jord,
Han vilde sendt Dig til de første Rader,
Som Sansculott og Armod's Ven og Bro'er.

Bøi Ryggen eif selv Tidens Bonaparte
See frit i Øiet ind! som Tigger, Carl,
Du overholde Hjertets simple Charte,
Da blier i Pjaltekosten Du en Jarl.
Betragt ei Kongen, som om Tordenguden
Han var og reen for Støvets Smuds og Feil:
Tro mig! hver Drot har dog en Rem af Huden
Ei Sølv, blot Qvægsølv danner blanke Speil.

Had ikke Rusland, sværm Du ei for Polen,
Det skader Dig og gavner ingen Mand!
Den Drot, der sidder eengang fast i Stolen,
Han drukner ei i Blæk, i Ord, i Vand.
Betragt med Taushed, Rolighed den Fjerne,
Hvem ei Du kan med Ord og Næve naac,
Men ønsk, at snarligt en Forsoner-Stjerne
Maa over alle Verdens Lande staae!